

Kabinet K toont in 'Horses' de paardenkracht van een kinderlijf

Joke Laureyns en Kwint Manshoven gooien in 'Horses' met kinderen en raken de gevoeligste en kwetsbaarste snaar van onze samenleving.

★★★★★

© Kurt Van der Elst

The Play = Horses

Gezelschap = Kabinet K en HETPALEIS

In een zin = Een door zes kinderen en twee volwassenen gedanst portret van tederheid en zorgzaamheid in tijden waarin het belang ervan op de helling lijkt te staan...

Hoogtepunt = Jacob Ingram-Dodd danst met een kind dat zich als een pop laat manipuleren maar eigenlijk degene is die de bewegingen stuurt en de dans karakter geeft. Dit aangrijpende duet toont op een kristalheldere manier de complexe relatie tussen een kind en een volwassene. Het is een voortdurend spel van geven en nemen, trekken en duwen, steunen en stutten.

***'With a green horse you never knew what to expect,
and I got thrown plenty, which terrified Mom,***

Je zal dit citaat maar als uitgangspunt van je voorstelling nemen. Joke Laureyns en Kwint Manshoven - samen Kabinet K - haalden zich er misschien wel onheil mee op de hals. Ze begonnen met elf dansers (vijf volwassenen en zes kinderen) aan *Horses*, hun nieuwe productie waarin ze nadenken over wie de ruiter is en wie het paard in de ouder-kindrelatie. Maar, enkele dagen voor de première strandden ze met acht dansers, twee volwassenen en zes kinderen.

'Kunt ge mij eens terugbellen?', altijd gek om een dag voor de première een telefoontje te krijgen van de regisseur wiens voorstelling je de dag nadien bijwoont. Laureyns wilde graag toelichten dat de voorstelling door het wegvallen van drie geblesseerde dansers iets anders zou ogen. 'We gaan in première maar wel met een voorstelling waar we zelf nog aan moeten wennen.' Genoteerd. Gelukkig beschikken Laureyns en Manshoven over voldoende ervaring om zulke ingrijpende schokken op te vangen. Het duo werkt al sinds 2002 met kinderen. Hun dans laat zich het best samenvatten als een door kinderlijven gedante ode aan de soberheid, de veerkracht én de kwetsbaarheid.

In tijden waarin een pas verkozen Amerikaanse president om drie uur 's nachts zijn overwinningsspeech uitspreekt terwijl hij zijn tienjarige zoon naast zich laat zwijmelen, is dat een boodschap die kan tellen. Hoe we met onze kinderen omgaan, zegt hoe we met elkaar en met onze wereld (willen) omgaan...

Horses speelt op een schemerig verlichte scène. Enkele stapeltjes bakstenen, een hooggespannen touw en een grauw zeil dat ooit een pront achterscherf moet geweest zijn, vormen het decor. Gitarist / zanger Thomas Devos zorgt samen met saxofonist Bertel Schollaert voor stemmige en breekbare live muziek. Van zodra het zaallicht dooft vliegen de acht dansers elkaar in de armen en vormen ze een levend kluwen waar iedereen op iedereen steunt, aan elkaar trekt en mekaar duwt. Uit dat kluwen maken de kinderen en de twee dansers (Jacob Ingram-Dodd en Kwint Manshoven) zich een voor een los. Om vervolgens een aaneenschakeling van duetten te brengen waarin tederheid tussen kinderen en kind en volwassene centraal staat. Haren uit de ogen strelen, bijvoorbeeld. Elkaar wiegen. Elkaar omhelzen (al dan niet onstuimig). Met water spetteren...

Tijdens de première kraakte er één scène. Het was de scène waarin een van de kinderen een van de geblesseerde dansers vervangt. Dat dit zo hard opviel, zegt vooral iets over de rest van de voorstelling en de doordachte choreografie: elke beweging, elke blik is gemonteerd tot een perfect choreografisch raderwerk dat je blik op het leven en de wereld verzacht en verrukt.

Horses is een gedanst portret van tederheid en zorgzaamheid in tijden waarin het belang ervan op de helling lijkt te staan...

Els Van Steenberghe